

H HARLEQUIN
TM

NEW YORK TIMESI-BESTSELLERITE AUTOR

NORA ROBERTS

MACGREGORID

MACGREGORITE
PEIGMEHED

*Unustamatud lood kolmest poissmehest, kes leiavad
tõelise armastuse ... kui nad seda isegi ei otsi!*

Emale ja isale

Originaali tiitel:
Nora Roberts
The MacGregor Grooms
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1998 by Harlequin Books S.A.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11350518
ISBN 978-9949-82-316-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sisukord

Esimene osa <i>DC</i>	11
--------------------------	----

Teine osa <i>Duncan</i>	125
----------------------------	-----

Kolmas osa <i>Ian</i>	237
--------------------------	-----

Daniel Duncan MacGregori salajastest memuaaridest

Minu elustaadiumis mööduvad aastad kiiresti, nii et üks aasta aeg tormab teise otsa. Iga hetke tuleks nautida ja elada täiel rinnal.

Muidugi tundsin samamoodi, kui olin kolmekümnene!

Nüüd olen viimastel aastatel jälginud, kuidas mu neli armastatud lapselast leidsid armastuse, abiellusid ja alustasid perekonna loomist. Laura, siis Gwen; Julia, siis Mac. Õnne kiirgab nende silmadest, rahulolu kõlab nende häältes. Igaüks on rajanud kodu ja elu oma südamepaarilisega.

Seega miks, küsin ma teilt, miks see neil nii pagana palju aega võttis?

Hah! Kui poleks mind, peksleksid nad ikka veel ringi ja poleks ühtki lapselapselast, keda Anna saaks kaisutada ja hellitada, poleks ju? Aga kas ma ootan tänulikkust? Ei, tõepoolest mitte. Nii kaua kui ma olen selle perekonna pea, täidan oma kohust vajaduseta tänusõnade järele. Mu kohus ja rõõm on näha, et mu tibud on mugavalt – ja korralikult – õrrel.

Kogu selle jätkuva abielu buumi puhul võiks paista, et teised lapselapsed saavad vihjest aru ning järgivad oma õdede-vendade ja nõbude eeskuju. Aga ei, ei, MacGregorid

on kangekaelne ja sõltumatu punt. Ja Jumal õnnistagu neid selle eest.

Õnneks olen ma ikka veel läheduses ja hoolitsen, et asjad tehtud saaksid. Saatsin kolm oma tüdrukut altari ette ja andsin tōuke ka oma esimesele tütrepojale. Mõned ütlevad, et see on vahelesegamine. Päh. Mina näen, et see on tarkus. Olen otsustanud, et on aeg rakendada veidi tarkust mu nimekaimu, Daniel Campbell MacGregori puhul.

Ta on tore poiss – terav kui piitsaplaks, kuigi tsipake temperamentne. Nägus samuti. Näeb välja veidi nagu mina tema vanuses, seega ei ole tal naiste seltsist puudust. Nii nagu mina seda näen, on see osa probleemist. Liiga palju kvantiteeti ja mitte piisavalt kvaliteeti.

Oleme leidnud mooduse, kuidas see korda ajada.

DC on kunstnik ja see tuleb tal välja piisava loomulikusega. Kuigi ma ei saa ka elu nimel aru pooltest asjadest, mida ta maalib, on ta oma töös head edu saavutanud. Nüüd vajab poiss naist, kes jagaks seda edu, tema elu ja annaks talle lapsed kõige keskmeks.

Pange tähele, mitte lihtsalt ükskõik millist naist. Naist, kel oleks selgroogu, ajude ja ambitsioonide... ja hea sugu-puuga naist. Selle naise valisin ma tema jaoks välja, kui nad olid mõlemad alles lapsed. Olen olnud kannatlik ja oma aega oodanud. Ma tunnen oma poissi ja tean, kuidas temaga ümber käia.

Mu DC on veidi jonnakas. Seda tüüpi mees, kes läheb tihti vasakule, kui ütled talle, et tal oleks parem pöörata paremale. Oletan, et see tuleb kaheksast lapsepõlveaastast, kui ta isa oli president ja nii palju oli reegleid, millele tuli kuuletuda.

Noh, nüüd saame ühe vana ja armsa sõbra väikese abiga panna noore Daniel Campbelli pöörama õiges suunas – ja lasta tal mõelda, et ta tegi seda kõike ise.

Tark mees ei vaja tänu, vaid ainult tulemusi.

Esimene osa

DC

Esimene peatükk

Valgus tulvas kõrgetest akendest sisse erksatele safiiri- ja rubiinivärvi laikudele. See uhtis üle mehest, kes seisis lõuendi ees nagu sõdalane lahingus, käsitsedes pintsliit nagu Šoti mägismaalase kaheteralist mõõka.

Tal oli sõdalase nägu – jõuline, intensiivne, nugate-ravate põsesarnadega, mis lisasid lohke, suuga, mis oli täidlane, kuid keskendumises kokku surutud. Silmad säravsinised ja jääkülmad vana mahagoni värvi kokkutõmmatud kulmude all.

Tema juuksed lainetasid üle kõrvade, kähardusid üle värvipritsmetes teksajaki krae, mida ta kandis kitli asemel. Ta oli varrukad üles keeranud ja tema käsivarte heas toonusel lihased värelesid, kui ta pintsliga lõuendit kattis.

Tal oli kehaehitus nagu sõdalasel – laiaõlgne, kitsapuusaline ja pikajalgne. Ta jalad olid paljad, tugevad ja osavad käed värviga määritud.

Mõttes nägi ta emotsiooniplahvatusi – kirge ja liha-himu, ahnust ja nälga. Ja kõik selle jäädvustas ta lõuendile, samal ajal kui õelavõitu rokk stereost välja pumpas ja õhku lõhestas.

Maalimine oli tema jaoks sõda – sõda, mille ta kavatses võita lahing lahingu järel. Kui talle tuju peale tuli, võis ta töötada, kuni käsivarred valutasi ja sõrmed krampi tõmbusid. Kui tal tuju ei olnud, võis ta lõuendeid ignoreerida mitu päeva, isegi nädalaid ja tegigi seda.

Oli neid, kes ütlesid, et DC MacGregoril puudub distsipliin. Ta vastas neile, kes kurat seda üldse tahab?

Kui ta pintslil hammaste vahele surus ja paletinoat tõmbas, et julget smaragdrohelist laiali määrida, säten-dasid ta silmad võidukalt.

See oli tal nüüd olemas. Selle lahingu pidamise tunnid olid peaaegu läbi. Peenike higijoon jooksis mööda ta seljanõgu alla. Päike, mis läbi akende sisse tagus, oli nüüd lausa metsik ja ateljee kuum kui saun, sest ta oli unustanud konditsioneeris sisse lülitamast või akna soojale kevadõhule avamast.

Ta oli unustanud ka süüa või oma meile kontrollida, telefonile vastata või oma korteri imepäraselt kõrgetest akendest pilku välja heita. Temas keerles energia, niisama võimas, niisama ürgne kui läbi ruumi paiskuvad John Mellencampi okkalised tänavatarkusega vokaalid.

Kui DC tagasi astus, pintsel ikka veel hambus nagu piraadi terariist, paletinuga käes kui kaheteraline puss, tõmbus see kindel mõnevõrra keelav suu naeratusse.

„Justament,“ pomises ta, pani pintslil lahusepurki ja hakkas hajameelselt nuga puhastama, uurides samal ajal oma tööd. „Vajadus,“ otsustas ta. Ta nimetab selle lihtsalt Vajaduseks.

Ta mõistis esimest korda tundide jooksul, et ruum oli umbne ja korratu, tärpentini ja värvi tuttavad lõh-

nad tihkelt õhus. Ta läks üle poleerimata kõvast lehtpuupuidust põrandale, lükkas ühe kõrgetest akendest lahti ja hingas sügavalt värsket õhku.

Just need aknad ja see vaade C&O kanalile olid müünud talle selle korteri, kui ta oli otsustanud Washingtoni tagasi tulla. Ta oli siin üles kasvanud, kaheksa aastat tema elust veedetud Valges Majas presidendi pojana.

Mõnda aega oli ta elanud ja töötanud New Yorgis ning seda nautinud. Samuti oli ta elanud ja töötanud San Franciscos ning nautinud ka seda. Ent kogu oma rahutute kahekümnendate aastate oli miski teda tõmmanud. Viimaks oli ta sellele tõmbele alla andnud.

See oli kodu.

Ta seisis akna juures, käed narmendavate teksaste tagataskutes. Kirsipuud olid täielikes võrratutes õites, kanal sätendas õhtupoolikuvalguses. Jooksjad sörkisid mööda kanaliäärset teed.

DC mõtles laisalt, mis päev täna on.

Seejärel, mõistes, et ta on nälga suremas, jättis ta muusika mürtsuma ja suundus kööki.

Katusekorter oli kahetasandiline, ülemine määratud peremehe magamistoasviidiks. DC oli selle teinud ateljeeks ja magas varuruumi põrandale visatud madratsil. Ta polnud suutnud voodiraamidega tegelda.

Enamik tema rõivastest oli ikka veel pakkimiskastides, nagu need olid peaaegu kaks kuud tagasi kohale toodud. Ta mõtles, et kastid toimivad piisavalt hästi riidekappidena, kuni ta leiab aega tõeliste ostmiseks.

Põhikorrusel asus avar elutuba veel rohkemate akendega, mis olid ikka veel kardinateta. Selles oli üksainus

sohva, silt ikka veel küljes, võrratu Duncan Phyfe'i laud, pinnal pooltolline tolmukiht, ja põrandalamp tähtsuse metallvarjuga. Haruldaset laiadest männilaudadest põrand oli paljas ja vajab hädasti tolmuimemist.

Einestamisalkoov köögi kõrval oli tühi, köök ise täielikus korratuses. Need nõud ja potid, mida polnud kraanikaussi kuhjatud, olid ikka veel kastides. Ta läks otse külmkapi juurde ja oli ebameeldivalt üllatunud, kui leidis, et see oli tühi, välja arvatud kolm õlut, pudel valget veini ja kaks muna.

Ta oleks võinud vanduda, et oli poes käinud.

Sorinud seinakapid läbi, leidis ta mõne viilu väga hallitanud leiba, paki kohvi, kuus karpit maisihelbeid ja üksiku supipurgi.

Alistunult rebis ta helvestekarbi lahti ja sõi peotäie, pidades aru, mida ta tahab rohkem, kas kohvi või dušši. Ta just otsustanud kohvi teha ja see duši alla kaasa võtta, kui telefon helises.

Ta märkas erilise huvita, et tema sõnumituli vilkus, ja mugides kuivi helbeid, vastas telefonile.

„Halloo.“

„Seal mu poiss ongi.“

Ning need sinised külmad silmad läksid soojaks, see kalk suu pehmeks. DC naaldus vastu köögiletti ja naeris. „Tere, vanapaps, mille peal sa nüüd väljas oled?“

„Mõni ütleks, et ei millegi hea peal,“ kõmises Danieli hääl. „Kas sa oma sõnumitele ei vasta? Olen su kuradima masinaga rääkinud pool tosinat korda paari viimase päeva jooksul. Su vanaema tahtis sinna lennata, et kindlaks teha, kas sa pole surnult oma voodis.“